

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbara Driessen

Een lang vervlogen tijd

Geruisloos zijn we het nieuwe jaar in gegleden. Het nieuws wat alom tot ons komt, kunnen we niet ontlopen, er zijn al genoeg verhalen over wat Corona teweegbrengt. Daar voeg ik niets aan toe. Daarom neem ik u mee naar een lang vervlogen tijd in mijn dorp aan de rivier. Oude tijden herleven, niet gek in een museumdorp als Orvelte waar de omatijd actueel is..

Opruimen, ontspullen, dingen naar de kringloop brengen.

Ik werd kringloops. (gek dat dat woord nog niet bestaat)

Tijdens het opruimen vond ik een map met aantekeningen en terwijl ik las dwaalde ik door de tijd, naar mijn jeugd, mijn ouders, hun manier van geloofsbeleving en hun pogen om van mij een vroom kind te maken.

Ik vond het boekje over sacramenten, beduimeld want ik moest het van buiten leren en werd iedere zondag overhoord.

Het waren er zeven. Het heilige getal, de zevensprong waar alles om draait.

Het katholieke nest waarin ooit mijn vader mijn moeder meelokte (of andersom) is dus ook aan mij niet voorbijgegaan en heeft franje gebracht en een koffer vol verhalen. Het gevolg van al die vroomheid was een rijke fantasie. Als God op een gouden troon kon zitten de godganselijke dag, kon ik, zo dacht ik, onzichtbare vriendjes maken en zoveel ik wilde tot leven roepen

De aandacht van mijn ouders ging uit naar de drie-eenheid: het doopsel, de biecht en de eerste communie.

Dat waren sacramenten die zij begrepen en in de praktijk werden toegepast.

Daar heb ik zowel rijke als pijnlijke herinneringen aan. Maar ook of juist een pijnlijke herinnering kan je verrijken.

Van het doopsel kan ik me alleen de verhalen herinneren die erover verteld zijn. "Een schreeuwlelijk boven een bakkie water, weigerend het zout der aarde te proeven."

Ik had geleerd dat de doop zeer belangrijk was. Om een kind van God te zijn moest je gedoopt zijn. In tijd van nood mocht iedereen dopen zei de pastoor.

Dat stond in de geschriften.

Ik was vijf. Op vrije woensdagmiddagen wandelde ik trots met Karelkje, een buurbabietje, in de kindervagen. Ik nam Karelkje mee de velden in, plukte bloemen en versierde de kindervagen. Maar op een dag kreeg ik te horen dat Karelkje niet was gedoopt. Zo'n lief ventje zou niet in de hemel komen? Ik herinnerde me dat in tijd van nood iedereen mocht dopen. De volgende woensdag nam ik een flesje water mee. Karelkje keek lachend naar mij op vanaf zijn matrasje. Nog lang geen tijd van nood.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

Liefdevol kneep ik zachtjes in zijn keeltje en stelde me voor dat hij blauw aanliep en dat de nood maar ook de redding dichtbij was. Terwijl Karelkje vreemd naar me keek en een raar geluid maakte goot ik de fles water over zijn bolletje en voelde me heel gelukkig: ik had een zieltje gered. Karelkje haalde daarna opgelucht adem en maakte kirrende geluidjes alsof hij het begrepen had.

Echt leuk werd het pas bij de voorbereiding van de eerste communie: de biecht. Ik dacht dat daarin God wel rechtvaardig zijn straffen zou verdelen tussen van juffrouw Lier van de eerste en het buurmeisje in de schoolbank: Wiesje. Ik rekende op eindelijk gerechtigheid. Toen kwam de grote dag waar ik reikhalzend naar had uitgezien.

In- en om de biechtstoel was het een drukte van belang, met spanningen en schaamte. Ik lette heel goed op van Lier en Wiesje, of zij wel lang genoeg in de biechtstoel bleven en of zij wel genoeg boetedoening kregen. Niet genoeg, vond ik. Zelf wist ik nauwelijks wat ik aan kwaad deed dus dan moet je kwaad verzinnen, want je moet toch iets opbiechten. Daarom biechtte ik in het voren. Ik begon halverwege al uit te kijken naar de volgende biecht.

Op mijn communie dag was ik een wit bruidje met een krans in het haar. Hiertoe waren moeder en ik naar de grote stad geweest, waar je communiejurken kon kopen. Een paar maten te groot werd goed verborgen gehouden door de extra zomen en naden, want de jurk zou voortaan mijn zondagse worden. Witte sokjes, witte schoentjes. Toonbeeld van onschuld.

Niet lang daarna maakte ik kennis met een ander Sacrament, het Heilig Oliesel. Het sacrament der stervenden. Een ritueel dat ik het heilig oliestel noemde. Na een ziekbed van weken toen opa leek te gaan sterven werd meneer pastoor gealarmeerd en al snel arriveerde hij met het heilig oliesel. Geheimzinnige potjes met smeersel, zalf en olie. In vol ornaat kwam hij gelopen van pastorie naar heerbaan. Onderweg te herkennen aan zijn witte sjaal en kazuifel. Daaronder was het heilige der heiligen verborgen en verdwaalde passanten in de nacht knielden eerbiedig tot pastoor uit zicht was.

Opa lag gelaten afwachting op zijn bed. De handen gevouwen, de rozenkrans als vastgelijmd tussen duim en wijsvinger. De familie stond wachtend bij de achterdeur. Vroom en geheimnisvol. Hoe spannend: opa werd gezegend en gezalfd, verlost van alle kwaad om straks gezuiverd voor de poort van Petrus te verschijnen. Opa die nooit een vlieg kwaad deed. Die de onschuld bezat van een kind. "Uw zonde zijn U vergeven, in vrede kunt gij gaan."

Opa heeft daarna nog 3 jaar geleefd.